

PASTORAL BRAKA I OBITELJI

s posebnim osvrtom na pastoral zaručništva

Ovogodišnji, četvrti u nizu pastoralno-katehetski kolokvij za svećenike, te-matski je usmjeren prema razmišljanjima o pastoralu braka i obitelji, još konkretnije, prema razmišljanjima o pastoralu zaručnika koji se nalaze na putu priprave za sklapanje sakramenta ženidbe. Nekoliko je razloga za tu temu.

Najprije bismo htjeli podsjetiti da se Kolokvij održava u vremenu između Treće izvanredne opće biskupske sinode (listopad 2014.) koja je kao temu imala *Pastoralni izazovi vezani uz obitelj u kontekstu evangelizacije* te najavljene redovne opće biskupske sinode, predviđene za listopad ove godine, posvećene pozivu i poslanju obitelji u Crkvi. Doista se nadamo da će u tom kontekstu rad ovoga Kolokvija pripomoći Crkvi na našem području da, zajedno s cijelom Crkvom, promišlja o zadanoj nam temi te na taj način sudjeluje i pridonese viziji braka koji „utemeljen na isključivoj i konačnoj ljubavi postaje slika odnosa Boga s njegovim narodom i obratno: način na koji Bog ljubi postaje mjera ljudske ljubavi“ (Benedikt XVI., *Deus caritas est*, br. 11.).

Ovim se Kolokvijem također zahvalno vraćamo promišljanju o zadaćama koje pred nas stavlja i naša domaća Crkva. Naime, već je 2002. godine Hrvatska biskupska konferencija pastoralnim smjernicama na početku trećega tisućljeća, u dokumentu *Na svetost pozvani*, razmišljajući o pastoralnoj skrbi za naše obitelji ustvrdila: „Ta bi skrb trebala početi odgojem mladih za bračni i obiteljski život. U tom bi smislu daljnju pripravu za brak valjalo uvesti u plan i program viših razreda osnovne škole te srednjoškolskoga vjeroučiteljstva i župne kateheze. U neposrednoj pripravi za brak nezaobilazni su tečajevi za brak, na kojemu zaručnici i mladi bračni parovi, uz dobivanje korisnih informacija i pouka, imaju priliku za susret i razmjenu iskustava s onima koji se nalaze u sličnoj životnoj situaciji“ (br. 65.) Osnivanje ureda za pasto-

ral braka i obitelji na nacionalnoj i nad/biskupijskim razinama, objavljanje Direktorija za obiteljski pastoral Crkve u Hrvatskoj (2002.) kao i Direktorija za pastoral sakramenata u župnoj zajednici (2008.) znaci su duboke brige za ovaj vid pastoralna braka i obitelji, uz to i pastoralna zaručništva. Vrijeme Kolokvija neka bude vrijeme preispitivanja važnosti navedenih smjernica, ali i njihovih konkretnih pastoralno-katehetskih primjena.

Ne bismo htjeli zanemariti niti činjenicu da se ovogodišnji Kolokvij svojim sadržajem raspoređuje u logički niz do sada održanih kolokvija. Na poseban način ovdje mislimo na one kolokvije koji su bili uokvireni u teme o radu s krizmanicima te o radu s mladima, odnosno s osobama koje su primile sakrament potvrde. Istovremeno je važno primijetiti da se ovim Kolokvijem približavamo izrečenoj želji sinodskih otaca; pastoral i evangelizaciju zaručnika prisloniti uz sakramente inicijacije te takvom pastoralu pristupiti s još više žara i oduševljenja. Naravno, želja nam je da i ovaj Kolokvij bude dio one izobrazbe o kojoj govore sinodski oci u Relatio Synodi: „Zato se opetovanio inzistiralo na nužnosti da se u tome svjetlu obnovi izgradnja (formacija) prezbitera, đakona, katehisti i ostalih pastoralnih djelatnika, kroz veće uključivanje samih obitelji“ (br. 37.).

Na kraju, neka se spomene još jedna činjenica. Ove se godine navršava pedeseta godišnjica od objave pastoralne konstitucije o Crkvi u suvremenom svijetu *Gaudium et spes*. Uz sakramentalnu dimenziju braka, o kojoj se na poseban način govori u dogmatskoj konstituciji o Crkvi *Lumen gentium* (br. 11.), najvažniji izričaji o teologiji, ali i o drugim aspektima braka, nalaze se u pastoralnoj konstituciji o Crkvi u suvremenom svijetu (br. 47.-52.). Lijepo će o tim tekstovima reći tada još mladi teolog Ratzinger: „Niti je ovdje riječ o prisili stvaranja potomstva niti o bračnom „ethosu“ primjereno prirodi. U ovoj, s velikom mukom izborenou eliminaciji antičkih misaonih kategorija, naznačuje se obrat etičkoga naspram izvanske forme moralno teološke tradicije. Na mjesto generativnoga shvaćanja teologije braka nadolazi ono personalnoga obilježja. Na mjesto naravno pravnog i biološkog argumentiranja smješta se personalno – antropološki vid koji u cijelosti uzima u obzir kulturu braka i suvremenii život obitelji“. Na poseban se način to očituje u činjenici da Koncil, govoreći o bračnoj zajednici, rado uzima izraz *bračni savez* aludirajući na postojanu i trajnu ljubav Boga prema Židovskom narodu te Krista prema Crkvi: „Kao što je, naime, nekoć sam Bog savezom ljubavi i vjernosti prišao svome narodu, tako sada Spasitelj ljudi i Zaručnik Crkve dolazi u susret kršćanskim supruzima po sakramentu ženidbe. Ostaje i nadalje s njima da se u međusobnom predanju stalnom vjernošću ljube, kao što je on ljubio Crkvu i sama sebe predao za nju“ (br. 48.).

Zahvaljujući na poseban način Uredu Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj koji je svojim angažmanom, uz Vijeće za katehizaciju i novu evangelizaciju te Vijeće za kler, pridonio organizaciji ovoga Kolokvija, pozivamo sve sudionike Kolokvija, ali i sve svećenike kao i pastoralne djelatnike, da uz napore u pastoralu braka i obitelji ne prestanu zazivati Gospodina molitvom: „Sveta nazaretska obitelji, učini i od naših obitelji mjesa zajedništva i ognjišta molitve, istinske škole evanđelja i male domaće Crkve“ (*iz molitve 2. Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji*).

